

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2015, č. j. 17 A 84/2014 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2014, č. j. OD/4846/14/Ja, Městský úřad Klatovy (dále jen „prvoinstanční orgán“) uznal žalobce vinným „[...] ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a to porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 15. 12. 2013 v 16:44 hod řídil vozidlo tov. značky Š Octavia SPZ X po silnici I/27 v obci Červené Poříčí ve směru na Plzeň, kde je povolena rychlost maximálně 50 km/hod, mu byla naměřena rychlost 93 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod při rychlosti do 100 km/hod, mu tedy byla jako nejnižší rychlost naměřena rychlost 90 km/hod.“ Prvoinstanční orgán za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 6.500 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční orgán konstatoval, že žalobcem předložený odborný posudek Mgr. P. Š., DiS. a Bc. T. R. nemohl vycházet z dostatečných podkladů. Zpracovatelé posudku neznali polohu měřícího vozidla, přesto na ní postavili své závěry, což je podle vyjádření metrologa Ing. J. H. nepřípustné. Ing. H. nadto uvedl, že úhel kamery měřícího zařízení nelze akceptovat jako důkaz nesprávného ustavení silničního rychloměru. Naopak, podle pozice měřeného vozidla na snímku z měření lze dovodit, že ustavení vozidla proběhlo podle návodu k obsluze měřícího zařízení. Výpočty obsažené v posudku, který předložil žalobce, označil Ing. H. za nesmyslné. Prvoinstanční orgán dále uvedl, že svědek, tj. policista J. S., během svědecké výpovědi sdělil, že ustavení měřícího zařízení proběhlo podle návodu k obsluze šikmo k vozovce. Svědek J. S. i další policista M. Š. během svědeckých výpovědí potvrdili, že po naměření rychlosti jeli za vozidlem žalobce a k záměně řidiče tedy nemohlo dojít. Snímek z měření podle prvoinstančního orgánu potvrzuje naměřenou rychlost vozidla. Měřící zařízení bylo ověřeno v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, což je doloženo ve spisové dokumentaci. Prvoinstanční orgán z výše uvedených skutečností dovodil, že ve výroku vymezený skutek byl spolehlivě zjištěn a prokázán. Při stanovení sankce zhodnotil závažnost přestupku a přihlédl k tomu, že jej žalobce spáchal z vědomé nedbalosti. Ve prospěch žalobce zohlednil, že ke skutku došlo ve večerních hodinách, tj. v mírnějším provozu, a že nedošlo k dopravní nehodě. K tíži žalobce prvoinstanční orgán přičetl, že má za poslední tři roky tři přestupkové záznamy. Vzhledem k těmto skutečnostem žalobci uložil pokutu v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sankce a zákaz činnosti v minimálním rozsahu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 11. 2014, č. j. DSH/7922/14, zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný shrnul průběh řízení a vypořádal jednotlivé odvolací námitky. Obecně konstatoval, že neshledal věcnou nesprávnost prvoinstančního rozhodnutí, rozpor s právními předpisy ani vady řízení, které by způsobily nesprávnost rozhodnutí. Vada řízení spočívající v absenci elektronického podpisu na odborném vyjádření Ing. H. byla zhojena v průběhu odvolacího řízení. K námitce, že došlo k porušení práva žalobce na obhajobu, neboť nebyl proveden výslech odborného posuzovatele Mgr. Š. a Ing. H. a žalobci tak nebylo umožněno klást doplňující dotazy, žalovaný uvedl, že Mgr. Š. a Bc. R. jsou neznámé odbornosti, nejedná se o kvalifikované metrology či soudní znalce a ani z živnostenského rejstříku nevyplývá, že by měli podnikatelské oprávnění, z něhož by bylo možné usuzovat na potřebnou kvalifikaci. Žalovaný naopak zdůraznil odbornost Ing. H. a uvedl, že posuzovaná otázka nebyla natolik složitá, aby bylo nutné ustanovit znalce. V této souvislosti analogicky aplikoval § 105 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého „[o] odborné vyjádření podle odstavce 1 lze požádat i osobu, která je podle jiného právního předpisu zapsána v seznamu znalců a fyzickou nebo právnickou osobu, která má potřebné odborné předpoklady.“ Žalovaný dále uvedl, že „[...] odvolatelem [pozn. Nejvyššího správního soudu: tj. žalobcem] předložená „odborná vyjádření“ jsou navíc vzájemně zjevně spolupracujícími obecnými zmocněnci (Ing. M. J., P. K. a K. S. resp. s nimi spolupracujícím advokátem Mgr. Topolem) předkládána buďto přímo ve správním řízení nebo následně v rámci správní žaloby opakovaně (viz např. níže uvedená věc vedená u zdejšího správního orgánu pod sp. zn. ZN/2267/DSH/14, či ZN/1032/DSH/14, ZN/1896/DSH14 a řada dalších), přičemž jejich závěr je vždy stejný - totiž, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze a změřená rychlost není skutečnou

pokračování

rychlostí vozidla, popř. že nelze prokázat, že by měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, resp. že by naměřená rychlost byla skutečnou rychlostí vozidla. Tyto „odborné posudky“ jsou vždy v rozporu s vyjádřením Ing. H. (nyní potvrzeného ze strany ČMI) a vždy vycházejí ze spekulativních vstupních údajů dosazovaných do nesprávného vzorce (viz níže). Ze samotného „odborného posudku“ nadto není ani zřejmé, zda jeho autorem je skutečně Mgr. Š. Uvedený posudek nesplňuje ani základní náležitosti odborného posudku - předně není ani údajným zpracovatelem nijak podepsán. Na posudek údajně vypracovaný Mgr. Š. tak nelze pohlížet jako na vyjádření odborného názoru, ale pouze nanejvýše jako na jakousi námitku odvolatele. Za této situace, kdy nebylo jediného důvodu provádět výslech zpracovatele odborného vyjádření Ing. H. a porovnávat jeho výpověď s výpovědí údajného autora podání eufemisticky označeného jako „odborný“ posudek (k obsahové stránce posudku předloženého Mgr. Topolem viz níže). Ostatně správní řád ani trestní řád nepočítají s možností výsledku zpracovatele odborného vyjádření.“ Prvoinstanční orgán tedy podle žalovaného nepochybil, když nevyslychal Mgr. Š. a Ing. H., přičemž důkaz odborným posudkem Ing. H. byl proveden v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se s tímto podkladem mohl seznámit, avšak neučinil tak v rámci ústního jednání ani nikdy později. Žalovaný zdůraznil, že odborné posudky byly v dané věci plně dostačující pro zjištění stavu věci a důkaz znaleckým posudkem již nebyl třeba.

Žalovaný se dále zabýval námitkou, že prvoinstanční orgán odmítl přihlédnout k posudku Mgr. Š., neboť úhel kamery nepřipustně dopočítal na základě dohady o místě ustavení měřícího vozidla, přičemž přesto prvoinstanční orgán dospěl k závěru o správnosti měření, a to právě na základě snímku z měření. Žalovaný nejprve zdůraznil, že na základě prosté logiky a běžných znalostí matematiky je zřejmé, že k výpočtu určitého úhlu je třeba znát zcela přesnou polohu měřícího vozidla. Odchytky v řádech decimetrů či dokonce metrů vedou ke zjištění zcela nesprávného výsledku. Naopak, skutečnost, že měřené vozidlo bylo na snímku z měření zachyceno ve zcela standardní poloze, nevzbuzuje žádné pochybnosti o správnosti měření. Ing. H. k vyhodnocení obrazového záznamu použil specializovaný počítačový software, který umožňuje na základě překrytí šablony s fotografií určit, zda měřené vozidlo je na fotografii zachyceno v pozici odpovídající správnému umístění měřícího zařízení. Z toho lze dovodit, že měřící vozidlo bylo v potřebném úhlu v souladu s návodem k obsluze.

K námitce, že Ing. H. v odborném posudku strání spolehlivosti měřícího zařízení a Policii České republiky, žalovaný uvedl, že Ing. H. je vedoucím metrologického střediska, které je autorizováno nejvyšší autoritou v daném oboru, tj. Českým metrologickým institutem, což samo o sobě představuje dostatečnou garanci nestrannosti. Pokud by totiž uvedené středisko nepostupovalo odborně a nezávisle, hrozila by mu ztráta autorizace. Žalovaný poukázal na vyjádření Českého metrologického institutu, podle něž *„[p]okud jde o správnost měření rychlosti (jakýmkoliv rychloměrem), je podle našeho odborného názoru kompetentní se k ní vyjadřovat pouze buď výrobce měřidla, nebo soudní znalec z oboru metrologie.“* Žalovaný dodal, že dodržování či nedodržování návodu k obsluze měřícího zařízení není způsobilé narušit obchodní zájmy zaměstnavatele Ing. H., neboť chybný postup při měření rychlosti vozidel jde výlučně na vrub policistů. Objektivitu Ing. H. navíc potvrdilo odborné vyjádření Českého metrologického institutu. Vzhledem k tomu, že žalobce vznesl námitku podjatosti Ing. H. teprve v doplnění odvolání, žalovaný ji vypořádal jako odvolací námitku.

Žalovaný se zabýval námitkou, že prvoinstanční orgán nikterak konkrétně nezpochybnil polohu měřicího vozidla, určenou Mgr. Š. a Bc. R., a to k domu č. p. 13 v obci Červené Poříčí. Žalovaný k této námitce uvedl, že k určení přesného úhlu, pod kterým bylo prováděno měření vozidel, v žádném případě nestačí specifikace místa měřicího vozidla „u domu č. p. 13“. Tento údaj tedy nic nevypovídá o způsobu ustavení měřicího vozidla, respektive radarové hlavy měřicího zařízení. Naopak, vzhledem k vyjádření Ing. H. mohl prvoinstanční orgán bez pochybností uzavřít, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Odborné vyjádření Ing. H. bylo navíc potvrzeno vyjádřením Českého metrologického institutu, podle nějž „[...] měření rychlosti bylo v tomto případě provedeno a vyhodnoceno správně, vliv nastavení úhlu na přesnost měření, jak je podrobně vysvětlen a graficky zobrazen v posudku p. H. odpovídá fyzikálním zákonům.“ Žalovaný konstatoval, že podle odborného vyjádření Českého metrologického institutu posudek Mgr. Š. a Bc. R. užívá nesprávný vzorec pro výpočet rychlosti. Žalovaný v odůvodnění odkázal na prvoinstanční rozhodnutí v otázce, proč určení přesné polohy měřicího a měřeného vozidla není pro projednání třeba. Při hodnocení posudku Mgr. Š. a Bc. R. žalovaný zopakoval, že je mu z úřední činnosti známo, že Mgr. Topol ve správních řízeních a řízeních o správních žalobách opakovaně předkládá na první pohled nesmyslné a lživé „odborné posudky“ vyvrácené Ing. H., přičemž takové jednání je podle něj neakceptovatelné.

Námitce nedostatečného vymezení místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, žalovaný nepřisvědčil. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že k přestupku došlo na silnici I/27 v obci Červené Poříčí a že měřené vozidlo jelo ve směru na Plzeň. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je současně uvedeno, že měřící vozidlo bylo umístěno před domem č. p. 13, což znamená, že i k přestupku došlo v blízkosti domu č. p. 13.

Žalovaný posoudil i námitku, že nesprávnost provedeného měření prokazuje výpověď svědka J. S., podle nějž došlo k ustavení radaru šikmo k vozovce, což je podle žalobce v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Žalovaný konstatoval, že odborná vyjádření Ing. H. a Českého metrologického institutu jasně vyvracejí tvrzení žalobce. Pozice měřeného vozidla na snímku z měření totiž odpovídá správnému ustavení měřicího zařízení. Pokud by tomu tak nebylo, měřené vozidlo by nebylo zachyceno na snímku z měření, nebo by z něj byl patrný pouze malý zlomek, popřípadě by k měření vůbec nedošlo. Žalovaný proto označil za nadbytečné provádět důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení. Nepřesné vyjádření svědka podle žalovaného nemůže zpochybnit závěry Ing. H.

Námitku, že překročení rychlosti se nedopustil žalobce, ale řidič jiného automobilu, označil žalovaný jako účelovou, a to vzhledem k tomu, že ji žalobce uplatnil až rok po spáchání přestupku a že ze svědecké výpovědi policistů jednoznačně vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce. Uvedené výpovědi přitom korespondují s oznámením o přestupku a úředním záznamem, podle kterého měli policisté vozidlo žalobce celou dobu na dohled. Žalovaný přitom poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27. Dodal, že pronásledování

pokračování

vozidla probíhalo v přehledném, rovném úseku. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný nepovažoval za potřebné provést výslech spolujezdkyně žalobce, tj. R. Š.

Rozsudkem ze dne 27. 4. 2015, č. j. 17 A 84/2014 - 64, Krajský soud v Plzni zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že odmítl provést výslech policisty M. Š. i Ing. H. a znalecký posudek ke správnosti měření rychlosti vozidla žalobce, neboť to považoval za nadbytečné. Konstatoval, že správnost měření nebyla zpochybněna a její potvrzení odbornými autoritami, tj. Ing. H. a pracovníkem Českého metrologického institutu, je plně dostačující. Český metrologický institut se přitom vypořádal s povahou odborného posudku Mgr. Š. a Bc. R. a potvrdil odborné vyjádření Ing. H. Krajský soud odmítl pochybnosti o podjatosti Ing. H., a to s ohledem na informace poskytnuté právě Českým metrologickým institutem. Konstatoval, že vyjádření Ing. H. nepovažuje za rozporné s vyjádřením ve věci vedené Městským úřadem Rožnov pod Radhoštěm, ve které uvedl, že může dojít k překročení povolené odchylky měření 3 % ve prospěch přestupce. V nyní projednávané věci Ing. H. uvedl, že větší než povolená odchylka v neprospěch přestupce není možná, aniž by to ze snímku nebylo patrné. Podle krajského soudu nemůže odborné závěry Ing. H. a Českého metrologického institutu oslabit pouhé tvrzení žalobce či posuzovatelů nejasné odbornosti, Mgr. Š. a Bc. R., ani výpověď svědka, že radar ustavil šikmo k vozovce. Z výpovědi tohoto svědka totiž také vyplývá, že při ustavování radaru postupoval podle návodu k obsluze, přičemž podstatná část tohoto návodu byla provedena jako důkaz před soudem. K zajištění správnosti měření se před zahájením měření vozidel používá zaměřovací přípravek, provádí se výtyčka a kontrolní měření. Podle krajského soudu jsou uvedené mechanismy dostatečné k zajištění správného měření, zvláště když správnost měření potvrdil Český metrologický institut.

Krajský soud odmítl provedení důkazu výsledkem spolujezdkyně žalobce, tj. R. Š., s odůvodněním, že v řízení nevznikly pochybnosti o záměně vozidla žalobce za jiné vozidlo. Jiné vozidlo totiž není na snímku z měření patrné a možnost záměny byla vyloučena svědeckou výpovědí. Místo spáchání přestupku bylo podle krajského soudu specifikováno ve výroku prvoinstančního rozhodnutí dostatečně určité, přičemž v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, Nejvyšší správní soud pojednával o odlišné situaci. V této jiné věci totiž správní orgány neuvedly, v jakém směru se vozidlo pohybovalo. V nyní posuzované věci však toto upřesnění nechybí. Další upřesnění nebylo možné, protože ke spáchání přestupku došlo v malé obci. Specifikace místa přestupku by tak musela být ve výroku prvoinstančního rozhodnutí formulována jako „maximálně 60 metrů od domu č. p. 13“, tzn. v rámci dosahu radaru, což ovšem z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze dovodit.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní uvedl, že v řízení před správními orgány bylo prokázáno ustavení měřícího zařízení „šikmo k vozovce“, ačkoliv podle návodu k obsluze mělo být ustaveno rovnoběžně s vozovkou. Podotkl, že správní orgány byly podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 56, povinny zabývat se otázkou, zda bylo při měření postupováno v souladu s návodem k obsluze. Přestože však zjistily, že takto postupováno nebylo, považovaly měření za správné. Krajský soud tak podle stěžovatele rozhodl v rozporu se spisovou dokumentací. Stěžovatel namítl, že krajský soud posoudil svědeckou

výpověď, podle které bylo měřící zařízení ustaveno „šikmo k vozovce“, jako věrohodnou, přesto dospěl k závěru, že svědecká výpověď nemůže oslabit odborné závěry Ing. H., podle jehož vyjádření měření proběhlo korektně. Krajský soud tedy považoval tvrzení svědka za věrohodné pouze v částech, které svědčily v neprospěch stěžovatele. Tomu odpovídá, že vyloučil možnost záměny měřeného vozidla a usoudil, že není třeba provádět výsledkům spolupojednání stěžovatele R. Š. Stěžovatel přitom namítl, že závěry Ing. H. nebyly věrohodně vysvětleny. Vzhledem k tomu, že svědek vypověděl dvě vzájemně si odporující skutečnosti, totiž, že měřil dle návodu k obsluze a že měřící vozidlo ustavil šikmo k vozovce, stěžovatel dovedl, že svědek neví, jak správně provádět měření, a krajský soud tak při hodnocení důkazů postupoval formalisticky. V rozsudku sice krajský soud konstatoval, že podle návodu k obsluze měřícího zařízení se vozidlo ustavuje za pomoci výtyčky a zaměřovacího přípravku, a to poměrně složitým způsobem, avšak z tvrzení policisty „postupoval jsem dle návodu k obsluze“ nelze postavit najisto, že by podle tohoto návodu skutečně postupoval, zvláště pokud sdělil, že ustavil vozidlo tak, jak návod k obsluze nepřipouští.

Stěžovatel též namítl, že krajský soud odmítl provést důkaz odborným posudkem Mgr. Š. a Bc. R., přičemž v odůvodnění rozsudku pouze konstatoval, že navržený důkaz nebyl způsobit oslabit závěry Ing. H. a že se s ním dostatečně vypořádal Český metrologický institut. Stěžovatel namítl, že odborný posudek Mgr. Š. a Bc. R. i svědecká výpověď policisty ve spojitosti s návodem k obsluze měřícího zařízení vyvrací správnost provedení měření, přičemž Český metrologický institut není oprávněn rozhodovat o provedení či neprovedení důkazu. Krajský soud byl podle stěžovatele povinen provést důkaz odborným posudkem Mgr. Š. a Bc. R. už proto, že jej prvoinstanční orgán předložil k odbornému přezkoumání Ing. H. Stěžovatel uvedl, že krajský soud byl povinen provést rovněž výsledkům Ing. H. a zástupce Českého metrologického institutu. Bylo totiž nutné vyjasnit, jak ze dvou světél na fotografii seznali, že měřící vozidlo bylo správně ustaveno, zvláště když neznali místní podmínky. Posudek vypracovaný Mgr. Š. a Bc. R. byl podle stěžovatele výrazně detailnější, konkrétnější, a tedy i přezkoumatelný. Krajský soud rovněž opomenul, že stěžovatel poukázal na část návodu k obsluze měřícího zařízení a vysvětlil, proč je výpočetní vzorec užitý v posudku Mgr. Š. a Bc. R. správný. Na místo toho pouze převzal argumentaci Ing. H. Stěžovatel konstatoval, že podle návodu k obsluze měřícího zařízení „měřené vozidlo při měření na odjezdu z levé strany je zobrazeno v pravé spodní části snímku“, ačkoliv vozidlo žalobce bylo zobrazeno v levé horní části snímku. Závěr Ing. H., že podle polohy vozidla na snímku bylo měřící vozidlo ustaveno správně, je tak v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Krajský soud proto neměl považovat závěry Ing. H. za věrohodné, popřípadě měl provést jeho výsledkům. Český metrologický institut podle stěžovatele žádný odborný posudek nepředložil. Stěžovatel zpochybnil kvalifikaci Ing. H. a Českého metrologického institutu. Konstatoval, že kvalifikace metrologa není dostatečná k posouzení správnosti provedení měření, neboť prostřednictvím metrologie lze zjistit skutečnost, zda měřící zařízení po technické stránce fungovalo správně, nikoliv skutečnost, zda bylo použito v souladu s návodem k obsluze. To je předmětem trigonometrie, v níž jsou školeni Mgr. Š. a Bc. R. Podle stěžovatele rovněž krajský soud nevypořádal námitku, že Ing. H. nemůže být objektivní, neboť je v pracovním poměru ke společnosti, která vyrobila měřící zařízení použité v posuzované věci.

pokračování

Stěžovatel dále namítl, že je pravděpodobná záměna vozidel při měření, neboť za vozidlo žalobce se krátce před tím, než jej zastavili policisté, přiřítilo jiné vozidlo, což viděla i spolujezdkyně obviněného. Toto vozidlo následně odbočilo a je možné, že policisté změřili jeho rychlost. Ze snímku pořízeného při měření rychlosti nelze rozeznat registrační značku ani jiný prvek měřeného vozidla. Žalovaný však tuto námitku pouze povrchně odmítl s tím, že podle tvaru světel bylo měřeno vozidlo Škoda Octavia, a nezabýval se tím, o jakou generaci světel, respektive vozidla se jednalo, nehledě na množství stejných vozidel v České republice. Krajský soud k tomu pouze konstatoval, že nemá pochybnosti o tvrzení policisty. Podle stěžovatele však není možné, aby krajský soud posoudil výpověď svědka v části jako důvěryhodnou a v části jako nedůvěryhodnou.

Stěžovatel konečně namítl, že prvoinstanční orgán dostatečně nezjistil místo spáchání skutku. Označení místa jako „silnice I/27 v obci Červené Poříčí ve směru na Plzeň“ je podle stěžovatele nedostatečné, a to i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37. Krajský soud uvedený odkaz na rozsudek odmítl jako irelevantní s tím, že v dané věci bylo podstatné, že správní orgán neuvedl směr jízdy vozidla. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s takovou interpretací a připomněl, jakým způsobem bylo podle výše citovaného rozsudku zdejšího soudu možné specifikovat místo spáchání přestupku. Vymezení místa mělo být o to preciznější, že námitka stěžovatele nesměřuje pouze vůči nesrozumitelnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí, ale rovněž vůči zjištění skutkového stavu.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve konstatoval, že kasační stížnost považuje za opožděnou. Připomněl, že kasační stížnost byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 14. 7. 2015, přičemž rozsudek krajského soudu byl oběma stranám doručen dne 27. 5. 2015. Kasační stížnost sice byla podána k poštovní přepravě obyčejnou zásilkou, podle podacího razítka dne 10. 6. 2015, žalovanému je však z úřední činnosti známo, že obecní zmocněnci nabízející své služby prostřednictvím internetových stránek www.nechcipokutu.cz a Mgr. Jaroslav Topol opakovaně zasílá podání učiněná na poště Praha 9, která jsou doručována se značným časovým odstupem od údajného data podání vyznačeného na podacím razítku. Žalovaný již dříve v obdobných případech prováděl šetření a zjistil, že datum zpracování zásilky na jednotlivých třídících uzlech pošty neodpovídá datu na podacím razítku, ale naopak datu doručení písemností. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobce podal kasační stížnost prostým, nikoliv doporučeným dopisem, který neumožňuje prokázání odeslání písemnosti, je v kontextu výše uvedeného zřejmé, že tento způsob doručení byl zvolen za účelem antidatování podacího razítka prostřednictvím zaměstnance pošty. Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud dotazem u pošty zjistil, kdy uvedená zásilka prošla jednotlivými poštovními uzly a aby přiměřeně aplikoval své závěry již dříve vyjádřené v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 - 30. V souvislosti s uvedeným tvrzením žalovaný k vyjádření přiložil příписy České pošty, které shrnují výsledky šetření v obdobných věcech.

Žalovaný se dále vyjádřil k meritu kasační stížnosti. Uvedl, že krajský soud se zcela správně přiklonil k odbornému vyjádření Ing. H. a Českého metrologického institutu,

přičemž bylo zjištěno, že vyjádření Mgr. Š. vychází z pozměněného vzorce a nesmyslného předpokladu o možnosti zjištění zcela přesné polohy měřícího a měřeného vozidla. Posudek Mgr. Š. a Bc. R. byl navíc součástí správního spisu, a proto krajský soud neměl důvod jej provádět zvlášť jako důkaz. Nadto žalobce, v řízení před krajským soudem navrhol provést jako důkaz znalecký posudek, nikoliv odborný posudek Mgr. Š. Neprovedení znaleckého posudku přitom krajský soud dostatečně odůvodnil. Žalovaný rovněž odmítl, že by Ing. H. a Český metrologický institut nebyli způsobilí vyjádřit se ke správnosti měření. Tvrzení, že při měření rychlosti policisté změřili rychlost jiného vozidla, žalovaný označil za účelové, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 62. Uvedl, že policisté za vozidlem žalobce ihned vyjeli a museli by si všimnout, že je předjelo jiné vozidlo. K námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 64/2015 - 30. V projednávané věci byl přestupek zjištěn v malé obci. S ohledem na omezený dosah měřícího zařízení, tj. 60 metrů, je zjevné, že rychlost vozidla žalobce byla změřena v obci. K argumentu stěžovatele, že neuvedení zcela konkrétního místa měření mu znemožnilo zjištění správnosti měření, žalovaný uvedl, že k vypočtení úhlu měření by musela být známa přesná poloha měřícího i měřeného vozidla, a to s přesností na centimetry, ne-li milimetry, což je objektivně nemožné.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro opožděnost. Pokud by zdejší soud tomuto návrhu nevyhověl, žalovaný navrhl, aby kasační stížnosti zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti podle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rovněž posoudil, zda stěžovatel podal kasační stížnost včas, přičemž přihlédl k argumentům žalovaného, podle kterého byla podána opožděně. Zdejší soud nepřistoupil na návrh žalovaného a nepožadoval, aby Česká pošta prošetřila, kdy došlo k podání kasační stížnosti k poštovní přepravě. Žalovaný zaslal Nejvyššímu správnímu soudu výsledky šetření, které provedla Česká pošta v obdobné věci. Na základě jejích sdělení ovšem nelze s jistotou prokázat, že podání nebylo předáno k poštovní přepravě včas. Česká pošta připustila, že mezi datem podání zásilky a jeho zpracováním vznikla neobvyklá prodleva, přičemž nelze vyloučit manipulaci s poštovním razítkem. Současně však konstatovala, že s ohledem na proces zpracování obyčejných zásilek není schopna prokázat okolnosti podání. Vzhledem k tomu, že i v nyní posuzované věci byla kasační stížnost podána formou obyčejné zásilky, nelze předpokládat, že by Česká pošta byla schopna Nejvyššímu správnímu soudu sdělit konkrétnější informace. Závěry, které Nejvyšší správní soud učinil v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 - 30, nelze bez dalšího aplikovat v nyní posuzované věci. Zdejší soud v naposledy uvedeném rozsudku shledal, že žalobce zneužil svá práva, a to tím, že systematicky odesílal doplnění odvolání proti správnímu rozhodnutí na konci lhůty z pošty v Libanonu, čímž usiloval ztížit řízení tak, aby jej nebylo možné dokončit před uplynutím prekluzivní lhůty. Přitom nebylo pochyb, že žalobce k odesílání podání využil poštu v Libanonu a že tak, vzhledem k alternativním možnostem

pokračování

doručování, učinil ve snaze vytvořit procesní obstrukci. V posuzované věci sice není pochyb o tom, že žalobce podal kasační stížnost formou obyčejné zásilky, to mu ovšem samo o sobě nemůže založit žádnou procesní výhodu. Takovou výhodu lze získat teprve tím, že žalobce, nebo s ním smlouvená osoba, opatří zásilku s opožděným podáním razítkem s datem, které odpovídá včasnému podání. To však v posuzované věci nelze bezpochyby prokázat, přičemž Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005 - 80, konstatoval, že „[z] principů právního státu potom vyplývá, že při úvaze o tom, zda ochranu poskytnout nebo odepřít, je v pochybnostech zapotřebí volit vždy variantu upřednostňující přístup k právní ochraně.“ Žalovanému lze přisvědčit, že časové prodlení mezi podáním a doručením kasační stížnosti není obvyklé. Pokud má žalovaný z vlastní úřední činnosti informace o tom, že se toto prodlení opakovaně vyskytuje v souvislosti se stejnými odesilatelí a že dochází k antidatování podacího razítka prostřednictvím zaměstnance pošty, měl by tyto informace v každém jednotlivém případě poskytnout Policii České republiky. V nyní posuzované věci však nezbyvá než konstatovat, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen do datové schránky dne 27. 5. 2015, kasační stížnost tedy bylo možné podat k poštovní přepravě nejpozději dne 10. 6. 2015, což odpovídá datu razítka uvedenému na poštovní obálce, kterou byla Nejvyššímu správnímu soudu zaslána kasační stížnost. Vzhledem k této skutečnosti zdejší soud uzavřel, že kasační stížnost byla podána včas.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že uplatnil rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

K námitce, že krajský soud nevyložil, proč odborný posudek vypracovaný Mgr. Š. a Bc. R. neprovedl jako důkaz, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel provedení takového důkazu v žalobním řízení vůbec nepožadoval a zmíněný odborný posudek byl součástí správního spisu. Kromě toho, z rozsudku napadeného kasační stížností zcela zřetelně vyplývá, že stěžovatelem předložený posudek krajský soud nepovažoval za

relevantní a že se při jeho hodnocení ztotožnil se správními orgány. K tomuto posudku se již dostatečně vyjádřil prvoinstanční orgán i žalovaný, a to s oporou v odborných vyjádřeních Ing. H. a Českého metrologického institutu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že celý posudek Mgr. Š. a Bc. R. je založen na pouhé spekulaci o umístění měřícího a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. Tyto údaje však zpracovatelům posudku nemohly být známy, což je zřejmé i bez specifických odborných znalostí. Uvedený posudek tedy nelze považovat za důkazní prostředek umožňující poznání skutečného stavu věci. Jedná se toliko o sdělení několika spekulativních tvrzení stěžovatele, která byla vyvrácena za pomoci odborných vyjádření Ing. H. a Českého metrologického institutu. Z těchto odborných vyjádření navíc zcela dostatečně vyplývá, že správné ustavení měřícího vozidla bylo dovozeno z umístění měřeného vozidla na snímku z měření rychlosti. Tento závěr vůbec nesouvisí s určením přesné polohy měřícího vozidla, jak se mylně domnívá stěžovatel. Odborná vyjádření Ing. H. a Českého metrologického institutu tedy nelze považovat za nedostatečně odůvodněná. S tím také souvisí, že způsobilost vyjadřovat se k nastíněným otázkám mají odborníci z oblasti metrologie. Ve věci nebylo a ani nemohlo být hodnoceno, kde přesně se nacházelo měřící a měřené vozidlo, ale zda výsledky měření mohou být, s ohledem na záznam z měření, nesprávné. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že bylo v dané věci nezbytné zajistit zpracování znaleckého posudku. Vzhledem k výše uvedenému je totiž zřejmé, že v posuzované věci nevznikl rozpor mezi různými odbornými názory, popřípadě, že by bylo potřeba posoudit určitou odbornou otázku, k jejímuž vysvětlení nepostačuje odborné vyjádření ve smyslu § 105 odst. 5 trestního řádu. Odborné názory, které v posuzované věci vyjádřil pouze Ing. H. a Český metrologický institut, jsou ve vzájemném souladu a plně postačují k vysvětlení základních principů fungování měřícího zařízení Ramer 7CCD, které jsou v posuzované věci relevantní. Stěžovateli rovněž nelze přisvědčit, že by Český metrologický institut odborné vyjádření neposkytl. Stěžovatel tuto námitku nekonkretizoval, nicméně ze spisové dokumentace je zřejmé, že Český metrologický institut se k věci dvakrát vyjádřil prostřednictvím odborného ředitele pro legální metrologii, Ing. J. P., přičemž obě vyjádření žalovanému zaslal formou doporučené zásilky. Správní orgány ani krajský soud nebyly povinny provést výslech Ing. H. a zástupce Českého metrologického institutu. Důkazní situace v posuzované věci nevyžadovala provedení takového důkazu a rovnost „zbraní“ stěžovatele byla zajištěna tím, že jej žalovaný vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel tedy měl možnost se s výše uvedenými podklady seznámit, popřípadě je rozporovat prostřednictvím nových důkazů. Ostatně, správní řád ani v případě důkazu znaleckým posudkem nepředpokládá obligatorní výslech znalce.

Stěžovatel namítl, že se krajský soud nevypořádal s argumentací o podjatosti zpracovatele odborného vyjádření Ing. H.. Ani toto tvrzení však není pravdivé. Krajský soud se k uvedené námitce explicitně vyjádřil v pátém odstavci na deváté straně rozsudku, přičemž uvedl, že o nestrannosti Ing. H. nelze mít pochybnosti již z toho důvodu, že jeho závěry byly plně potvrzeny Českým metrologickým institutem. S touto argumentací se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Pokud by Ing. H. nepostupoval nestranně, nepochybně by to muselo mít dopad na jeho odborné závěry. Ty však byly zcela potvrzeny další odbornou autoritou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že výrok prvoinstančního orgánu není v části specifikuující místo spáchání přestupku srozumitelný a

pokračování

neumožňuje zjistit skutkový stav věci. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným, obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. K vymezení místa spáchání dopravního přestupku se již Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, a ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37. V první z uvedených věcí shledal jako nedostačující vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí „[...] na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek [...]“. Prostým nahlédnutím do veřejně přístupné katastrální mapy však lze zjistit, že takto vymezený úsek komunikace je dlouhý přibližně 2 km a jeho členění je poměrně komplikované. V druhé z uvedených věcí shledal zdejší soud jako nedostačující vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí „[...] na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou [...]“. Vymezený úsek komunikace je sice přehlednější, avšak jeho délka činí přibližně 1 km. Naproti tomu, v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, Nejvyšší správní soud shledal jako dostačující vymezení místa „[...] na silnici I/15 v obci Chrámce [...]“, a to proto, že se jedná o úsek v délce přibližně 250 až 260 m. Přitom uvedl, že „[j]e nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ V rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[...] vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu a jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. j. 9 As 80/2014 - 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 - 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 - 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení

místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“

V nyní posuzované věci již krajský soud stěžovateli vysvětlil, že Červené Poříčí je malá obec, která není rozdělená na jednotlivé ulice. Nahlédnutím do katastrální mapy lze zjistit, že úsek silnice I/27 prochází obcí Červené Poříčí v délce přibližně 600 m a je poměrně přehledný, bez komplikované dopravní situace. V tom se posuzovaná věc podstatně odlišuje od věci sp. zn. 4 As 28/2010 a sp. zn. 9 As 80/2014 a naopak podobá věcem sp. zn. 9 As 291/2014 a sp. zn. 4 As 63/2015. Lze si jen obtížně představit, jak by měl být stěžovatel za daných okolností poškozen vymezením místa spáchání přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí z hlediska zásady ne bis in idem, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. Ostatně, skutečnost, že by reálně nastalo nebo hrozilo porušení zásady ne bis in idem nebo překážky litispendence stěžovatel ani netvrdí. Stěžovatel pouze v souvislosti s právem na obhajobu namítl, že místo měření je podstatné pro posouzení otázky správnosti a spolehlivosti provedeného měření. Tento názor však Nejvyšší správní soud nesdílí a stěžovatelovy námitky týkající se měření rychlosti vyvrátil výše, přičemž pro jejich posouzení není nikterak podstatné přesné určení místa měření. Není rovněž pochyb, že k měření došlo v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., což je výslovně uvedeno ve výroku prvoinstančního rozhodnutí a vyplývá to i ze spisové dokumentace. Podle úředního záznamu o přestupku i svědecké výpovědi J. S. bylo měřicí vozidlo ustaveno v obci Červené Poříčí před domem č. p. 13, podle návodu k obsluze měřicího zařízení je jeho dosah 60 m a vzdálenost měřicího vozidla od dopravního značení označujícího začátek, respektive konec obce Červené Poříčí je, i podle stěžovatele, přibližně 200 metrů.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám stěžovatele k důkazní situaci v posuzované věci. Podle § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, je stanoveným měřidlem takové měřidlo, které je příslušnou vyhláškou stanoveno k povinnému ověřování s ohledem na jeho význam pro stanovení sankcí. Podle bodu 2.2.1 Přílohy vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, podléhají silniční rychloměry, používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu, povinnému ověření s platností jednoho roku. Podle ověřovacího listu č. 48/13 s platností do 7. 3. 2014 byl silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, kterým byl zjištěn přestupek stěžovatele, ověřen jako stanovené měřidlo a bylo jej možné užívat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud by při měření uvedeným měřicím zařízením policista nepostupoval v souladu s návodem k obsluze, nebylo by možné výsledky měření použít bez dalšího jako důkaz k prokázání viny stěžovatele. Výsledky takového měření lze při dokazování použít, to však pouze společně s dalšími důkazy, zejména odbornými vyjádřeními, která umožňují tyto výsledky interpretovat a tím zjistit skutečný stav věci. Tyto závěry ostatně nikterak neodporují judikatuře zdejšího soudu, na kterou stěžovatel poukázal v kasační stížnosti.

V posuzovaném případě byly výsledky měření interpretovány prostřednictvím odborných vyjádření Ing. H. a Českého metrologického institutu, přičemž z těchto vyjádření na jedné straně vyplynulo, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, a na druhé straně, že výsledky měření odpovídají skutečnosti, neboť v opačném

pokračování

případě by měření vozidlo nebylo zachyceno na snímku z měření, nebo by z něj byl patrný pouze malý zlomek. I kdyby se tedy stěžovateli podařilo nade všechnu pochybnost prokázat, že měření nebylo provedeno zcela v souladu s návodem k obsluze, nemůže to samo o sobě vyvrátit ucelený důkazní řetězec prokazující za pomoci výsledků měření a jejich interpretace odbornými vyjádřeními, že se stěžovatel dopustil skutku, který je mu kladen za vinu. S ohledem na tyto skutečnosti není relevantní, že svědek, tj. policista J. S., založil ve své výpovědi rozpor, neboť uvedl, že měřící vozidlo ustavil „podle návodu k obsluze šikmo k vozovce“, popřípadě, že zobrazení měřeného vozidla na snímku z měření rychlosti zcela přesně neodpovídá návodu k obsluze měřícího zařízení. Nad rámec tohoto odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že z takové výpovědi nelze ohledně postavení měřícího vozidla dovodit vůbec žádné závěry, a to právě proto, že je v tomto rozsahu rozporná. Nelze z ní tedy dovodit, že by vozidlo bylo postaveno rovnoběžně, avšak ani to, že by nebylo postaveno rovnoběžně, jak se domnívá stěžovatel. Tento dílčí rozpor ve výpovědi svědka však automaticky nediskvalifikuje všechna ostatní tvrzení, která uvedl. Předně je třeba zdůraznit, že při hodnocení důkazních prostředků je třeba rozlišovat pojmy „věrohodnost“ a „pravdivost“. Zatímco věrohodnost představuje vlastnost důkazního prostředku, pravdivost souvisí s hodnocením informace získané z tohoto důkazního prostředku (viz FENYK, Jaroslav; CÍSAŘOVÁ, Dagmar; GRIVNA, Tomáš. *Trestní právo procesní*. Vyd. 6. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. S. 362). Kromě toho „[h]odnocením důkazu po stránce jeho pravdivosti se dochází k závěru, zda obsah provedeného důkazu je pravdivý, tedy které závažné skutečnosti, o nichž důkaz podává zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané, existující) skutečnosti a které nikoliv.“ (JELÍNEK, Jiří; et al. *Trestní právo procesní*. Praha: Leges, 2010. S. 363). Je tedy zřejmé, že pokud svědecká výpověď obsahuje více právně relevantních tvrzení, správní orgán hodnotí pravdivost každého z nich, přičemž může dojít k různým závěrům.

Správní orgány ani krajský soud v řízení nikterak nepochybovaly o věrohodnosti svědka J. S. Správní orgány však, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu vyhodnotily tvrzení, že měřící vozidlo bylo ustaveno „šikmo k vozovce“ jako nepravdivé, a to s ohledem na to, že tvrzení svědka k této otázce bylo vnitřně rozporné a odborná vyjádření Ing. H. a Českého metrologického institutu prokazovala opačný závěr. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v tom, že správní orgány a krajský soud vyhodnotily jako pravdivé pouze některé části svědecké výpovědi J. S. Je skutečností, že na snímku z měření rychlosti nelze rozeznat státní poznávací značku zaznamenaného vozidla. Ve správním řízení však bylo prostřednictvím svědecké výpovědi J. S. prokázáno, že policisté naměřili nepovolenou rychlost vozidla, které řídil stěžovatel, respektive, že jej ihned po naměření rychlosti pronásledovali, zastavili a ztotožnili, aniž by jim mohl uniknout z dohledu. K věrohodnosti svědecké výpovědi policisty se již Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27. Vzhledem k tomu již nebylo třeba provádět důkaz svědeckou výpovědí spolejezdkyne stěžovatele. O věrohodnosti takového důkazního prostředku lze pochybovat už proto, že stěžovatel přišel s tvrzením o jiném vozidlu v místě měření téměř rok po spáchání přestupku. K tomu lze poukázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, podle kterého „[j]e obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel

zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.“

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení procesně úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu